
[2022-10-RE](#)

Causa 2022-10-RE

(*Rubio García c/ Principat d'Andorra*)

Número de registre 93-2022. Recurs d'empara

Sentència del 12 de maig del 2022

BOPA núm. 60, del 18 de maig del 2022

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 2 de març del 2022, per la representació processal del Sr. Daniel Rubio García, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 4 de febrer del 2022, dictat per la Batllia de Guàrdia (Penal), i, contra l'aute de l'11 de febrer del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment d'*habeas corpus*, per una presumpta vulneració dels drets a un procés degut i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari la vulneració dels drets esmentats;

Vista la Constitució, especialment els articles 9, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de març del 2022 que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, aquesta causa;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 d'abril del 2022, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

---

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 27 de juliol del 2020, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. Daniel Rubio García a la pena de 2 anys de presó i al pagament d'una multa de 10.000,00 € com a còmplice en la comissió d'un delictes major d'importació de marihuana.

1.2. Atès que es podia acollir al règim de semilibertat a partir del 21 de gener del 2022, la representació processal del recurrent va sol·licitar al Tribunal de Corts l'aplicació d'aquesta semilibertat, així com la dels beneficis penitenciaris a raó de 2,5 dies per mes de presó complert.

1.3. El 28 de gener del 2022, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què decidia atorgar l'aplicació del benefici de reducció de pena d'únicament 1,5 dies per mes de presó complert, denegant la petició de semilibertat, ja que el recurrent havia estat objecte d'un expedient disciplinari per una falta molt greu, expedient que encara estava pendent de resolució i ferma.

1.4. La representació processal del recurrent va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 16 de febrer del 2022, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va acordar, mitjançant aute, inadmetre a tràmit aquest recurs d'apel·lació, decisió que ha estat recorreguda en empara per la representació processal del Sr. Daniel Rubio García (causa 2022-9-RE) per considerar que s'havien vulnerat els seus drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa i al recurs en matèria penal, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com el dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució.

1.5. Paral·lelament, la representació processal del recurrent va interposar un procediment d'*habeas corpus* per tal com considerava que s'havia vulnerat el seu dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució.

1.6. El 28 de gener del 2022 mateix, la Batllia de Guàrdia (Penal) va denegar *a limine* aquesta petició i va arxivar aquestes actuacions.

1.7. La representació processal del recurrent va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 2 de febrer del 2022, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què decidia estimar parcialment aquest recurs en el sentit de declarar que calia estendre la corresponent diligència de compareixença, signada pel secretari i pel lletrat del recurrent, en la qual aquest darrer pogués fer constar tot allò que estimés oportú, amb caràcter previ a la decisió sobre l'eventual incoació o no del procediment.

1.8. El 4 de febrer del 2020, la Batllia de Guàrdia (Penal) després de procedir a la compareixença per via telemàtica de la representació lletrada del recurrent, va dictar un aute en què denegava la petició d'*habeas corpus*.

1.9. La representació processal del recurrent va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, l'11 de febrer del 2022, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què decidia, entre d'altres, desestimar aquest recurs.

1.10. El 2 de març del 2022, la representació processal del Sr. Daniel Rubio García va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 4 de febrer del 2022, dictat per la Batllia de Guàrdia (Penal), i, contra l'aute de l'11 de febrer del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment d'*habeas corpus*.

---

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent posa en relleu que en fase d'apel·lació del procediment d'*habeas corpus*, el Ministeri Fiscal va al·legar la vulneració del dret a un procés degut derivada del fet que la seva compareixença telemàtica no estaria ajustada a dret.

- Si bé el Tribunal de Corts va acceptar aquesta al·legació, ho va fer sense respectar el procediment establert a la Llei transitòria de procediments judicials i, doncs, sense escoltar a aquesta part, així mateix tampoc va tenir en compte els efectes d'aquesta decisió, és a dir, que hagués hagut de declarar la nul·litat de la compareixença telemàtica i retrotraure novament les actuacions davant la Batllia de Guàrdia. Considera que aquesta manera de fer vulnera els seus drets a la defensa i a un procés degut.

- També considera que el procediment d'*habeas corpus* no exclou les autoritats judicials com a autores d'una detenció il·legal, per aquest motiu demana al Tribunal Constitucional que aclareixi aquesta qüestió.

- En aquest cas no s'ha permès acudir immediatament a l'òrgan judicial i no s'han respectat les formalitats, ni els requisits legals, com així ho ha reconegut el Tribunal de Corts mateix en l'auto del 2 de febrer del 2022, i, per consegüent, la detenció ha de considerar-se il·legal.

- Pel que fa a la denegació de la seva semilibertat i a la reducció dels seus beneficis penitenciaris, lamenta el desconeixement del procediment per part dels batlles de guàrdia, del Tribunal de Corts i de la Fiscalia, ja que si aquestes decisions no són recurribles en apel·lació, la via extraordinària de l'*habeas corpus* ha de ser la correcta per denunciar les vulneracions dels drets fonamentals.

- Seguidament, exposa les vulneracions denunciades en el seu recurs d'empara 2022-9-RE respecte de les decisions esmentades de denegació de la seva semilibertat i de la reducció dels seus beneficis penitenciaris, les quals haurien motivat, en definitiva, la interposició del procediment d'*habeas corpus* per la vulneració del seu dret a la llibertat.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari la vulneració dels drets esmentats.

2.2. Argumentació del Tribunal de Corts

- Després d'exposar el marc legal del dret a la llibertat, el Tribunal de Corts es pronuncia prèviament respecte de les irregularitats processals denunciades pel Ministeri Fiscal i que, segons el seu parer, vulnerarien el dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a un jutge predeterminat per la llei i a un procés degut.

- Pel que fa a la vulneració del dret a un jutge predeterminat per la llei, el Tribunal de Corts desestima aquesta al·legació, atès que d'acord amb l'article 8 de la Llei transitòria de procediments judicials l'òrgan competent era la Batllia de Guàrdia, sense distingir entre el batlle de guàrdia penal i el batlle de guàrdia civil, citant, a més, la jurisprudència constitucional en aquesta matèria (veg. entre

---

altres la sentència del 5 de novembre del 2012, recaiguda en la causa 2012-6-RE).

- Pel que fa a la vulneració del dret a un procés degut a causa de la inobservança de l'article 11 de la Llei transitòria de procediments judicials, el Tribunal de Corts estima aquesta al·legació, ja que se li va donar la possibilitat d'efectuar manifestacions quan el batlle de guàrdia ja havia denegat la petició d'*habeas corpus*, en lloc de donar-li immediatament trasllat d'aquesta petició.

- Pel que fa a la vulneració del dret a un procés degut derivada de la compareixença telemàtica de la representació lletrada del recurrent per efectuar la petició d'*habeas corpus*, el Tribunal de Corts també estima aquesta al·legació, perquè l'article 9 de la Llei transitòria de procediments judicials permet l'inici del procediment esmentat per escrit o mitjançant compareixença, la qual s'ha d'entendre com a l'acte de personar-se físicament, ja que la signatura era imprescindible.

Per consegüent, la diligència practicada per via telemàtica, atès que el lletrat es trobava fora d'Andorra, no és conforme a dret, ja que no es va practicar a través de les vies de cooperació internacional normativament previstes i no pot assimilar-se a la compareixença establerta a l'article 9 anteriorment esmentat.

Afegeix que l'absència del lletrat s'hagués pogut fàcilment suplir amb la compareixença del lletrat que ell mateix hagués apoderat o fins i tot fent comparèixer al recurrent.

- El Tribunal de Corts considera que aquestes irregularitats justificarien la nul·litat de la diligència practicada per via telemàtica i la retroacció del procediment per segona vegada, però atès que l'objecte de la petició és la il·legalitat de la detenció, declara que és necessari resoldre sense més dilacions ni demora.

- Pel que fa, doncs, a la vulneració del seu dret a la llibertat, el recurrent no pot pretendre que un jutge no s'hagi manifestat sobre la legalitat de la seva detenció. Efectivament, en l'acte del 4 de febrer del 2022, el batlle de guàrdia no només constata la inidoneïtat del procediment d'*habeas corpus* en tractar-se d'una privació de llibertat dictada mitjançant una decisió judicial, sinó que precisa que aquesta decisió ha estat acordada per una autoritat judicial de conformitat amb els procediments establerts per la llei.

El fet que s'hagi constatat una irregularitat en la tramitació del procediment d'*habeas corpus* i que s'hagi retret el procediment al moment oportú, no significa que la detenció del recurrent sigui il·legal, sinó que la legalitat de la detenció s'ha d'examinar en el marc de la causa en la qual ha estat acordada.

- Pel que fa a la vulneració dels drets fonamentals del recurrent en el procediment de semilibertat, la seva condemna de presó ferma va ser acordada per aquest Tribunal en el seu dia i la controvèrsia actual rau en el càlcul de la reducció de pena per bona conducta, decidida en 1,5 dies per mes en lloc dels 2,5 dies per mes permesos per la llei. Aquest Tribunal va considerar que l'expedient disciplinari per una falta molt greu del recurrent (pendent de fermesa) no permetia acreditar la seva bona conducta, motiu pel qual no s'atorgava la reducció en tota la seva extensió.

- Aquest fet no converteix la condemna de presó en il·legal i, en aquest cas, aquest procediment no és aplicable quan la detenció ha estat ordenada per l'autoritat judicial, ja que la legalitat de la detenció ha de ser qüestionada a través de la via ordinària dels recursos contra les decisions de les autoritats judicials. Aquest procediment només seria idoni excepcionalment si en la detenció acordada per l'autoritat judicial no s'haguessin acomplert les formalitats i els requisits legals, o si no

---

s'haguessin respectat els drets que la Constitució i les lleis garanteixen a tota persona privada de llibertat.

- Afegeix que el fet que l'ordenament penal no prevegi un recurs contra les decisions dels tribunals sobre l'aplicació dels beneficis penitenciaris tampoc converteix la detenció en il·legal, ni vulnera el dret al recurs en matèria penal que se circumscriu a la possibilitat de poder recórrer en apel·lació les sentències condemnatòries.

- Per tant, la decisió d'inadmissió a tràmit *a limine* del procediment d'*habeas corpus*, dictada pel batlle de guàrdia, és procedent d'acord amb l'article 11 de la Llei transitòria de procediments judicials i de la jurisprudència dels tribunals, avalada pel Tribunal Constitucional.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- Sobre la manca d'audiència prèvia davant el Tribunal de Corts que derivaria, segons el parer del recurrent, en una vulneració dels seus drets a la defensa i al procés degut, el Ministeri Fiscal entén que totes les parts van poder al·legar allò que van creure convenient en el moment processal oportú, i que si alguna de les parts va veure els seus drets vulnerats va ser aquest Ministeri, atès que el batlle de guàrdia no li va traslladar la petició d'*habeas corpus*. És més, afegeix que el Tribunal de Corts hagués pogut tenir per desistida la representació lletrada del recurrent per manca de compareixença en deguda forma, ja que tot i haver estat citat, la compareixença es va acabar fent de forma telemàtica.

- No obstant això, el Tribunal de Corts va decidir no pronunciar-se sobre la inidoneïtat de la compareixença telemàtica ni sobre la manca de trasllat al Ministeri Fiscal, i tractar directament el fons de la qüestió per a millor garantia del recurrent, permetent-li així obtenir una resolució judicial sense més dilacions.

- Sobre la manca d'accés a un òrgan judicial al·legada pel recurrent, el Ministeri Fiscal considera que la petició del recurrent ha estat degudament valorada i estudiada pels tribunals, i que les resolucions adoptades han estat degudament fonamentades i motivades. Afegeix que no es pot confondre el dret a la jurisdicció amb el dret a obtenir una resposta favorable.

- Pel que fa a la valoració del fons, és a dir, sobre l'atorgament dels beneficis penitenciaris, el Ministeri Fiscal entén que aquesta qüestió és de simple legalitat ordinària. Considera que, sota el pretext de la vulneració de l'article 10 de la Constitució, allò que realment pretén el recurrent és que es revisin de nou les argumentacions i les fonamentacions dels òrgans de la jurisdicció ordinària. Afegeix que no correspon al Tribunal Constitucional actuar com a una tercera instància o com a un òrgan de cassació.

- Àdhuc, fent referència a la jurisprudència constant del Tribunal Constitucional, el Ministeri Fiscal considera que la valoració del Tribunal de Corts sobre l'atorgament dels beneficis penitenciaris no és ni arbitrària, ni absurda, ni irracional. Considera que els beneficis penitenciaris són avantatges dels quals el reclús gaudeix en cas de bona conducta i que aquesta valoració correspon al tribunal competent, sense que en aquest cas es pronunciï ara sobre la seva responsabilitat disciplinària per la falta molt greu imputada. En aquest sentit, el Ministeri Fiscal considera que no hi ha cap vulneració de la presumpció d'innocència.

- Afegeix també que l'opinió del director del Centre Penitenciari és valorativa i no té un caràcter

---

vinculant, que no s'havien complert les 2/3 parts de la pena privativa de llibertat (requisit indispensable per l'atorgament de beneficis penitenciaris), i que aquests beneficis no s'apliquen de manera automàtica. En aquest sentit, el Ministeri Fiscal considera que no hi ha cap vulneració del dret a la llibertat.

- Amb tot, el Ministeri Fiscal no constata cap vulneració del dret a la jurisdicció en cap dels seus vessants, ni del dret a la llibertat, ni de la presumpció d'innocència ni de cap altre dret invocat pel recurrent, i demana que es desestimi íntegrament el recurs d'empara.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El fet de l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara mitjançant l'acte d'aquest Tribunal del 15 de març del 2022, implica que ja es va entendre el seu acompliment *prima facie* de tots els pressupòsits i requisits exigits per la legislació d'aplicació al cas. I, en efecte, així era per allò que fa referència a la identificació del demandant, la seva legitimació activa i la representació i postulació processal d'aquest, que exigeix l'article 36 a) de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional. Igualment l'escrit del recurs conté un relat dels fets i una fonamentació jurídica als quals formalment no es pot efectuar cap retret. No obstant això, resultava dubtós ja en el tràmit d'admissió i continua sent-ho ara, l'acompliment de l'exigència de l'apartat d) de l'article esmentat quan estableix que la demanda d'empara ha de contenir "*la determinació precisa de la pretensió que s'hi conté*". Contribueixen a aquest dubte, com remarca el Ministeri Fiscal en el seu escrit d'al·legacions del 4 d'abril del 2022, el fet que sobre la mateixa o molt vinculada qüestió s'hagin promogut en la mateixa data -2 de març del 2022- dos recursos d'empara: el d'aquesta causa i aquell que ha donat lloc a la causa 2022-9-RE; també que el recurs d'empara s'interposi alhora contra un acte de la Batllia -del 4 de febrer del 2022- i contra un acte del Tribunal de Corts -de l'11 de febrer següent- dictat en el tràmit d'apel·lació de la resolució anterior; que en l'escrit demanant l'empara s'al·ludeixi a drets fonamentals i llibertats públiques de diversa naturalesa -drets a la llibertat, al procés degut i a la defensa- en el apartat I, paràgraf 1, i que en el "*Sol·licito*" s'interessin declaracions distintes en relació amb les dues resolucions judicials recorregudes i s'afegeixi la vulneració de la presumpció d'innocència, del dret a una decisió fonamentada en Dret i del dret a la jurisdicció. D'altra banda, també resulta dubtosa la concurrència del pressupòsit per al recurs d'empara que estableix l'article 86 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, ja que el fet d'haver esgotat els recursos ordinaris -argumentat en l'apartat II paràgrafs, 3 al 8 de l'escrit de demanda- és una condició necessària però no suficient.

3.2. Aquest Tribunal Constitucional sempre s'ha mostrat rotund en considerar que la seva funció és estrictament constitucional i que no constitueix una darrera instància de la jurisdicció ordinària ni un tribunal suprem o de cassació. La selecció, la interpretació i l'aplicació de la legislació ordinària correspon, en línia de principi, als tribunals ordinaris sense que les seves decisions -fins i tot les que poguessin ser considerades perfectibles-, es puguin revisar en seu constitucional, llevat dels casos en què, en l'exercici d'aquelles facultats, s'infringeixin els drets fonamentals o les llibertats públiques, bé per haver privat a la persona suposadament perjudicada dels drets d'accés a la jurisdicció, a un tribunal natural i imparcial, al procés degut i a obtenir una decisió fonamentada en Dret (encara que no coincideixi amb la seva pretensió) o bé per infringir altres drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució. Quan, a més dels drets reconeguts en aquest article, el recurrent al·lega la vulneració d'altres drets fonamentals -en aquest cas el dret a la llibertat reconegut a l'article 9 de la Constitució- aquest Tribunal Constitucional, des de l'inici de la seva actuació s'ha inclinat per la màxima flexibilitat possible en acceptar el tractament d'aquestes qüestions vinculades o connexes, sempre que no

---

hagin estat plantejades amb caràcter abusiu o fraudulent. Des d'una altra perspectiva, tot i que l'aute del Tribunal de Corts recorregut en empara no s'ha produït en el marc d'un procediment incidental de nul·litat sinó en un procediment d'*habeas corpus*, el fet que es tracti d'una resolució judicial ferma i definitiva, justifica l'admissió del recurs directe contra la decisió del Tribunal de Corts i no del Tribunal Superior de Justícia, conforme a una jurisprudència d'aquest Tribunal Constitucional iniciada en l'aute del 8 d'abril del 2019 (causa 2019-19-RE). Per tots aquests motius és procedent entrar en el fons de l'assumpte i analitzar si s'ha vulnerat, respecte del recurrent, el dret a la llibertat i el dret a la jurisdicció.

3.3. El dret a la llibertat constitueix un dels primers i més importants drets fonamentals. La Constitució andorrana el configura (article 9) immediatament a continuació del dret a la vida (article 8.1) i del dret a la integritat física i moral (article 8.2). Segueix així el precedent del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals que també el regula (article 5) a continuació del dret a la vida (article 2) i dels drets que d'alguna manera son manifestacions de la dignitat humana com la prohibició de la tortura (article 3) i la prohibició de l'esclavatge i del treball forçat (article 4). I tant en el cas del dret andorrà com en el del dret europeu els textos de la Constitució i del Conveni tenen cura de precisar que es pot privar d'aquest dret per unes causes taxades i d'acord amb els procediments legals, en què habitualment hi ha una important intervenció dels òrgans judicials, que no s'expliciten a la Constitució, però sí que es detallen en els sis casos fixats en l'article 6 del Conveni de Roma. En el supòsit de fet d'aquesta causa, la demanda d'empara no es fonamenta en una vulneració del dret a la llibertat amb caràcter general, sinó en el fet que la privació de la llibertat s'ha efectuat per l'autoritat judicial sense que concorrin les causes i sense que s'hagin seguit els procediments establerts per la llei. Aspecte aquest que examinarem a continuació. Abans, però, cal remarcar que en el mateix procediment, el Tribunal de Corts va dictar l'aute del 28 de gener del 2022 (anterior per tant a aquell que és objecte d'aquest recurs d'empara) atorgant l'aplicació d'un determinat benefici de reducció de pena i denegant la petició de semilibertat; i, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va acordar (aute del 16 de febrer del mateix any) la inadmissió a tràmit del recurs d'apel·lació interposat. Amb la qual cosa l'aute del Tribunal de Corts, abans referit, va esdevenir ferm i executiu, sens perjudici d'allò que es decideixi en la causa 2022-9-RE tramitada davant d'aquest Tribunal. D'aquesta manera, almenys en línia de principi, la privació de llibertat que ja s'aplicava al recurrent, va continuar vigent per una disposició judicial dictada per l'òrgan competent, seguint el procediment establert per la llei.

3.4. Com ja hem indicat amb anterioritat, la demanda d'empara s'adreça directament contra l'aute del Tribunal de Corts de l'11 de febrer del 2022 i, indirectament, contra l'aute de la Batllia de Guàrdia (Penal) del 4 de febrer del mateix any. Té, per tant, com objecte específic, la denegació de la petició d'*habeas corpus* i la desestimació del recurs d'apel·lació interposat contra aquesta denegació. La jurisprudència d'aquest Tribunal Constitucional ha tractat en diverses ocasions (en un primer moment en la sentència del 7 de setembre del 2013 -causa 2013-19-RE- i, darrerament, en els autes del 12 d'octubre del 2021 -causa 2021-66-RE, del 17 de febrer del 2021 -causa 2021-6 i 7-RE- i la sentència del 26 de maig del 2020 -causa 2020-21-RE) del procediment d'*habeas corpus*, que amb orígens remots en el dret romà -*interdictum de homine libero exhibendo* (*Digest*, 43, 29, 3, 1)- es va desenvolupar preferentment en els diversos "*bills of rights*" dels ordenaments jurídics anglosaxons, avui forma part de la majoria dels sistemes jurídics del nostre entorn i en el dret andorrà el regulen i el desenvolupen els articles 5, 6 i següents de la Llei transitòria de procediments judicials. Cal doncs examinar si en l'actuació judicial referenciada es va infringir el dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets d'accés, a un procés degut i a una decisió fonamentada en Dret, d'acord amb els cànons de constitucionalitat aplicables al cas.

3.5. De l'aute del Tribunal de Corts sorprèn, en primer terme, la primera decisió en la qual s'acorda

---

"constatar la vulneració al dret al procés degut denunciada pel Ministeri Fiscal", ja que, a primera vista no s'extreuen les conclusions previsibles d'aquesta declaració, per tal com a continuació es desestima el recurs d'apel·lació. La qüestió és abordada pel Tribunal de Corts a la meitat del segon considerant i d'allí resulta que la "constatada" vulneració del dret al procés degut per part de la Batllia es limita i contrau a la manca de notificació al Ministeri Fiscal de la petició d'*habeas corpus*. I encara que no es digui res explícitament, cal acceptar la conclusió en el sentit que la manca de reclamació posterior per part del Ministeri Fiscal ha deixat sense virtualitat efectiva allò que no era tant una vulneració del procediment degut com un motiu d'invalidesa o d'ineficàcia d'un tràmit que, posteriorment, s'ha considerat irrellevant.

3.6. Altres infraccions legals denunciades són també examinades pel Tribunal de Corts. De la seva anàlisi es pot induir que recolza la seva decisió en la doctrina processalista segons la qual els actes processals contraris a la llei poden ser qualificats de merament irregulars, anul·lables, nuls o vulneradors de drets fonamentals i llibertats públiques, i, per consegüent, inconstitucionals. En primer terme, estudia la competència objectiva i funcional del batlle que va dictar l'aute recorregut en apel·lació. El Tribunal de Corts, seguint el criteri del fiscal, considera -aplicant al cas la doctrina de la sentència del 5 de novembre del 2012 (causa 2012-6-RE) d'aquest Tribunal Constitucional- que es tracta d'una mera irregularitat processal que no pot donar lloc a una declaració de nul·litat de les actuacions dutes a terme i, per consegüent, desestima aquest motiu de manera suficientment fonamentada en Dret, raó per la qual tampoc pot prosperar el recurs d'empara. En segon terme, en l'aute examinat es planteja el problema de si el fet que l'advocat del recurrent intervingués en el procés de forma telemàtica pot donar lloc a que el procediment utilitzat no fos el degut. El Tribunal de Corts considera que, en efecte, es va produir una irregularitat en practicar-se aquesta forma de compareixença. No obstant això, dedica tot el considerant tercer a raonar que totes les irregularitats detectades i comprovades no haurien de donar lloc a la retroacció del procediment al moment anterior a la pràctica de la compareixença prevista per la llei. Per al Tribunal de Corts, el fet que es tracti d'una suposada vulneració del dret a la llibertat exigeix un pronunciament urgent sobre el fons de l'assumpte, ja que cap benefici es pot presumir del fet de la retroacció del procediment al moment del seu inici. Implícitament entén que no se li ha causat indefensió i que, en el seu moment i cas, atenent noves circumstàncies, pot demanar nous beneficis penitenciaris. Ho fa a través d'una fonamentació en Dret suficient i, per tant, tampoc el recurs pot ser estimat per aquest motiu.

3.7. Finalment correspon al·ludir a dues manifestacions contingudes en l'escrit del recurs. La primera es refereix a l'apartat IV b), paràgrafs 13 i 14, en els quals sota l'epígraf "*Corporativisme judicial*" es demana un pronunciament d'aquest Tribunal, que no és procedent en aquest tràmit i que queda resolt no només per la jurisprudència esmentada en aquesta resolució, sinó també pel text literal de la llei. I el mateix succeeix amb l'al·legació -apartat IV d), paràgraf 18- sobre la presumpció d'innocència que no troba encaix en un supòsit en què, en seu penal ja hi ha hagut una decisió jurisdiccional definitiva i allò que resulti en seu administrativa en el marc de l'expedient disciplinari no té possibilitat de tractament en aquesta causa.

3.8. La desestimació del recurs d'empara porta com a conseqüència, per ministeri de la llei, la imposició de la condemna en costes al recurrent.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

---

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara 2022-10-RE interposat per la representació processal del Sr. Daniel Rubio García contra l'aute del 4 de febrer del 2022, dictat per la Batllia de Guàrdia (Penal), i, contra l'aute de l'11 de febrer del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment d'habeas corpus.

2. Declarar que no s'han vulnerat els seus drets fonamentals, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, ni el seu dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució.

3. Imposar al recurrent les costes processals derivades de la desestimació del seu recurs.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 12 de maig del 2022.

Josep-D. Guàrdia Canela
President

Jean-Yves Caullet

Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat

Dominique Rousseau
Magistrat